

Za dveřmi nebyly police s oblečením, které tam vídal každý den. Místo toho se před ním rozprostřela tajemná stezka, zalitá stříbrným světlem. Všude kolem se vznášely malé jiskřičky, které tančily ve vzduchu jako drobné hvězdy.

A právě tehdy se objevila Luma. Z Thomasovy dinosauří lampičky vyletěla světluška – bude ho provázet na jeho cestě v kouzelném světě.

Ale Luma nebyla jen tak obyčejná světluška. Její světélko bylo teplé a zlatavé, a když přiletěla blíž, Thomas slyšel jemný, veselý hlásek:

„Ahoj Thomasi! Čekali jsme na tebe...“

Thomas zamrkal. „Čekali?“ zeptal se tiše.

Luma se rozzářila ještě jasněji.

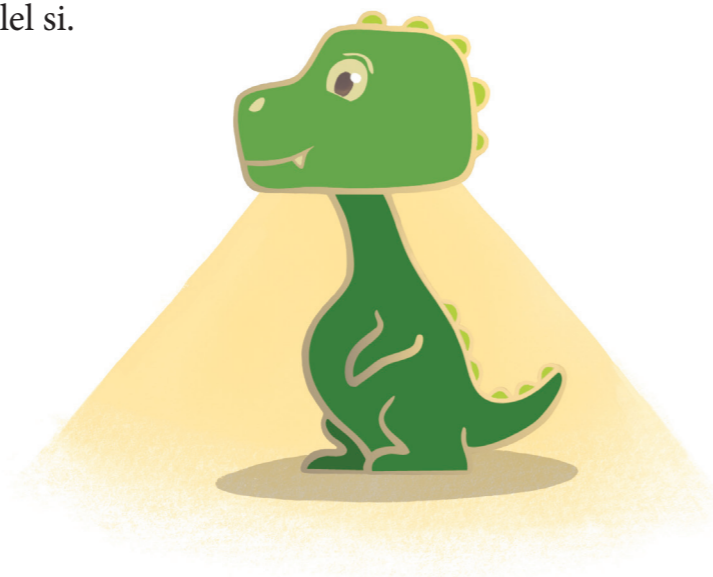
„Ano! Jsi připravený na dobrodružství? Tma už tě nebude děsit, slibuji.

Ale nejdřív se vydáme na cestu, na které zjistíš, že tma může být plná kouzel...“

Thomas polkl na prázdno, ale přikývl.

Možná to nebude tak hrozné, pomyslel si.

A tak vykročil na stezku za světlem malé Lumy, která mu ukazovala cestu do světa, kde se tma mění v dobrodružství.

STÍNY, KTERÉ NEJSOU, ČÍM SE ZDAJÍ BÝT

Thomas šel po tajemné stezce, jeho dinosauří lampička mu svítila na cestu, ale čím víc se nořil do stezky, tím méně se musel na lampičku spoléhat. Luma poletovala kolem něj a zanechávala za sebou zářivou stopu, která mu ukazovala směr.

Brzy dorazili k temnému lesu. Stromy se tyčily vysoko k nebi a jejich větve vypadaly jako dlouhé prsty, které chtěly chytit každého, kdo se odváží projít.

Thomasovi se sevřel žaludek. *Co když je tam něco schované? Co když...?* Ale než stihl dokončit myšlenku, Luma se zastavila a otočila se k němu.

„Tady někde bydlí Brum,“ zašeptala.

„Je velký a trochu huňatý, ale neboj se, někdy věci vypadají děsivě jen proto, že je dobře nevidíme.“

Thomas se zhluboka nadechl a udělal první krok do lesa. Stíny kolem něj byly husté a pohybovaly se, jako by žily vlastním životem. Najednou uslyšel hluboké zavrčení. Ztuhl na místě a z křoví se začaly vynořovat dvě svítící oči.

Thomas couvl.

Teď už mě určitě něco chytí! pomyslel si.